

BIULETYN 473

NSZZ "SOLIDARNOŚĆ" ZIEMIA RADOMSKA 20.05.2000 r.

JUBILEUSZ 80 ROCZNICY URODZIN PAPIEŻA POLAKA

no podziękować za ojcowską opiekę nad nami i całą Solidarnością, za wszystkie wspólne Eucharystie, za każde, tak cenne, słowo Ojca Świętego. - Dziękujemy Bogu za zdrowie i nadludzkie siły Waszej Świątobliwości.

Chcielibyśmy Ojcu Świętemu przynieść w darze zapewnienie, że wypełniliśmy zadania, które, jak dobry nauczyciel!, wskazywał nam, gdy tylko było to potrzebne. Przepraszamy, że nie jest to możliwe dziś... Ale Wasza Świątobliwość najbardziej zna ich stopień trudności i rozumie ludzkie słabości. - Będziemy się modlić, aby Bóg dał nam siły, byśmy mogli ten dar złożyć Ojcu Świętemu z okazji kolejnego Jubileuszu.

Szczęść Boże Ojcu Świętemu na długie lata

Przewodniczący ZR
Zdzisław Maszkiewicz

Wiceprzewodniczący ZR
Zbigniew Dziubasik

Sekretarz ZR
Jan Skowroński

Radom, 18 maja 2000 roku

Jego Świątobliwość Ojciec Święty Jan Paweł II

Wasza Świątobliwość

18 maja 2000 roku po narodzeniu naszego Pana Jezusa Chrystusa....

Osiemdziesiąta rocznica urodzin Waszej Świątobliwości, następcy Świętego Piotra..,

To dla nas szczególnie radosny dzień, ale i pełen refleksji czas. Radujemy się, że to właśnie Wasza Świątobliwość prowadzi nas po drodze, której ostatecznym celem jest spotkanie z Jezusem Chrystusem, Jego Matką w Domu Bożym. - Dziękujemy Bogu za ten wielki dar Papieża Rodaka, za każdy dzień pasterzowania Waszej Świątobliwości dla dobra człowieka i ludzkości. Pochylamy głowy w zadumie nad trudem i cierpieniem, które Ojciec Święty dźwiga dla nas i za nas...

Niech nam, radomskiej Solidarności będzie wol-

Z REGIONU

□ "Termowent" po sprzedaży, 15.05.2000.

Od 1 maja Wytwórnia Urządzeń Instalacji Przemysłowych "Termowent" w Radomiu jest spółką z przewagą kapitału prywatnego. Działa obecnie pod szyldem Termowent Polska Sp. z o.o. Nabywcą 52 % udziałów jest krakowska spółka Wolfram. Obecnie w zakładzie zatrudnionych jest 134 pracowników, z czego 46 osób jest członkami "Solidarności".

I to właśnie KZ "S" zaprosiła w ubiegłym tygodniu wiceprzewodniczącego ZR Zbigniewa Dziubasika oraz doradcę ekonomicznego ZR Włodzimierza Macha w celu konsultacji nt. negocjowania w sprawie realizacji przyjętego wcześniej przez władze spółki pakietu socjalnego dla pracowników Termowentu. Chodzi m.in. o podwyżkę w wysokości ok. 190 zł netto

na każdego pracownika. – Załoga zasłużyła na to, gdyż przez kilka lat “zaciskała pasa” – stwierdził Leszek Molak, przewodniczący KZ. – Od kilku lat nie było u nas żadnych podwyżek. Robiliśmy wszystko, by nie dopuścić do upadku firmy.

Przedstawiciele KZ i ZR ustalili wspólnie, że KZ wystąpi do przedstawicieli zarządu spółki o informację nt. sytuacji finansowej oraz o udostępnienie statutu spółki. Uznano też za celowe zażądanie harmonogramu realizacji ustaleń pakietu socjalnego.

Jak poinformowali nas przedstawiciele KZ pierwsze rozmowy ww sprawach, które dobieły się 17 maja, nie przyniosły na razie żadnego rezultatu. Przedstawiciele zarządu stwierdzili, że na przeszkodę w podjęciu wiążących ustaleń jest m.in. niepełny skład Rady Nadzorczej spółki. Skarb Państwa, posiadacz 42 % udziałów w Termowencie, nie wyznaczył bowiem jeszcze swego w niej przedstawiciela.

CZERWIEC

□ CZERWIEC '76

19 maja 2000 r.

Za świstek papieru

Trwa proces w sprawie “ścieżek zdrowia” po Czerwcu '76. W miniony piątek Sąd kontynuował przesłuchania świadków. Potwierdzili oni

liczne naruszenia prawa obowiązującego w PRL w trakcie wydarzeń czerwcowych dokonywane przez ówczesną milicjyjno-esbecko-więzienniczą “wierchuszkę” w Radomiu.

Przed radomskim sądem zeznawali członkowie ówczesnego kolegium ds. wykroczeń, pracownicy aresztu i zastępca dyrektora Centralnego Zarządu Więziennictwa.

Świadkowie potwierdzili m.in. to, że cele aresztu były nad miarę przepelnione, a aresztantów doprowadzano i umieszczano w nich bez nakazu aresztowania. Równie bulwersująco wyglądała praca kolegów ds. wykroczeń. Rozprawy toczyły się bez udziału świadków, jedynie w oparciu o “dowody” w postaci świstków papieru pracowicie pogryzmołonych przez funkcjonariuszy MO (patrz kawały o milicjantach!). Wyroki bywały niewspółmierne do fałszywej przypisywanych radom-

skim robotnikom wykroczeń – np. człowiek fałszywie oskarżony o kradzież 4 paczek paierosów został skazany na 3 miesiące więzienia. Co więcej, jeśli kara nałożona na aresztowanego przez kolegium wydała się SB czy MO zbyt niska, to stawał on przed kolegium ponownie. Gdy oprawcy uznali, że to zbyt mało, cała parodia “ludowego wymiaru sprawiedliwości” powtarzała się. **Niektórzy uczestnicy Czerwca'76 stawali przed kolegium nawet i po 4 razy !!!!**

Proces w sprawie “ścieżek zdrowia” po Czerwcu '76 rozpoczął się 11 lutego. Na ławie oskarżonych zasiedli: Marian M.- były komendant wojewódzki MO, Tadeusz S. – jego zastępca ds. SB, Józef S. – ex- naczelnik aresztu śledczego oraz naczelnik wydziału SB Józef R. Zostali oni oskarżeni o bezprawne aresztowanie 58 osób oraz ich dręczenie psychiczne i fizyczne. Marian M. ma odpowiadać też za “sprawstwo kierownicze”. Oskarżeni oczywiście nie przyznają się do winy. Rozkazów prześladowania uczestników wydarzeń czerwcowych nie wydawali, a o maltretowaniu radomskich robotników dowiadywali się... z ulotek rozpowszechnianych przez Komitet Obrony Robotników.

Równie ciekawie co ława oskarżonych prezentuje się “reprezentacja” ówczesnych bonzów partyjnych i administracyjnych. Świadcami oskarżenia przed Sądem Rejonowym w Radomiu będą m.in. Stanisław K., w 1976 r. odpowiedzialny w PZPR za sprawy związane z bezpieczeństwem, późniejszy I sekretarz KC PZPR, prezydent Radomia z 1976 r., ówczesni wicewojewodowie, sekretarz wojewódzki PZPR, funkcjonariusze MSW, SB, członkowie składów orzekających w sprawie Czerwca.

Jak poinformował nas stały obserwator procesu z ramienia związku Zbigniew Dziubasik, zeznający na kolejnych rozprawach (świadkowie potwierdzili stosowanie wobec nich różnego rodzaju szykan i bicia. Kolejna odsłona procesu 21 czerwca.

O przebiegu rozpraw będziemy informować państwa na łamach “Biuletynu”.

□ O. Hubert Czuma SJ

Ksiądz Kotlarz i dwaj niepospolici Radomianie Ksiądz Romana Kotlarza nikomu w Radomiu nie trzeba przedstawiać. Jedni znają go dobrze, bo Go kochają. Inni znają Go, bo im “przeszkodził” w życiory-

➤ Jest Patronem radomskich robotników. Stał w obronie poniżanych, bitych robotników Radomie w 1976 roku. Dlatego został kilkakrotnie poniżony i pobity przez "nieznanych sprawców" tak, że z tego zamęczenia umarł 18 sierpnia 1976 roku.

A ci dwaj niepospolici to - Szczepan Kowalik i Jarosław Sakowicz, tegoroczni maturzyści w VI LO im. Jana Kochanowskiego w Radomiu. W 1998 roku (w II klasie licealnej!) napisali pracę o Księdzu Kotlarzu – "obrońcy wolności, prawdy i sprawiedliwości" dla dwumiesięcznika "Karta". Otrzymali w konkursie ogólnopolskim I nagrodę. Nie spoczęli na laurach. Dzięki pomocy ich szlachetnej nauczycielki Dr Elżbiety Orzechowskiej i Wydawców (Radomskie Towarzystwo Naukowe i Radomskie Wydawnictwo Diecezjalne "AVE") napisali książkę "Ksiądz Roman Kotlarz. Życie i działalność 1928 - 1976". Zanim przystąpili do egzaminu dojrzałości napisali pracę historyczną o "błogosławnym, który cierpiał prześladowanie dla sprawiedliwości". Prezentacja tej książki odbyła się w ich szkole 5 maja br., na pięć dni przed maturą

W czasie tej uroczystości, która zgromadziła wielu gości i prawie całą młodzież tej szkoły Dr Orzechowska stwierdziła, że "marzeniem każdego nauczyciela jest, by uczeń przerósł mistrza. Wydaje się że w tym przypadku cel ten został osiągnięty".

Ksiądz Biskup Edward Materski ze wzruszeniem podziękował uczniom i nauczycielom, że "uratowali od zapomnienia tę wspianą postać księdza Romana Kotlarza".

Autorzy przedstawili szczegółowo życiorys Księdza Romana, zwłaszcza jego działalność duszpasterską z uwzględnieniem jego ostatniej placówki w Pelagowie. W II rozdziale po zarysowaniu sytuacji gospodarczo-politycznej w ówczesnej Polsce w czerwcu 1976, po omówieniu radomskiego protestu robotniczego, w sposób metodyczny zaprezentowali postawy i udział Księdza Kotlarza w tym radomskim proteście: jego wejście do tłumu maszerującego do gmachu KW PZPR jego wspólny marsz z rozgoryczonymi ludźmi, jego błogosławieństwo dla nich i życzenia pomocy Bożej. Ludzie, znając go, pozdrawiali go serdecznie, cieszyli się, że idzie razem z nimi i dziękowali za bycie razem.

A potem — represje. Wielu Radomian dowie się zapewne po raz pierwszy z tej książki o szczegółach męczeństwa Księdza Romana. Z przerażeniem można będzie odkryć niechęci prokuratorów do podjęcia

się sprawy Księdza Kotlarza, którą kilkakrotnie zamykali bez wszczynania procesu. Chociaż do dziś żyją "nieznani sprawcy"...

Te książka jest oskarżeniem. Nie tylko tych "nieznanych sprawców". Także i wymiaru sprawiedliwości w III Rzeczypospolitej. Bowiem po komunistycznym systemie sprawiedliwości nie ma się czego spodziewać. Ale obecnie? W III Rzeczypospolitej?

Książka liczy 132 strony. Kosztuje tylko 10 (dziesięć) złotych. Każdy dorosły, szanujący się Polak mieszkający w Radomiu **powinien ją przeczytać**. Żeby mu kiedyś dzieci nie postawiły pytania: "Tato, Mamo - nie czytałaś książki o Księdzu Romanie Kotlarzu - męczenniku z roku 1976? Rodzice, dlaczego nie znacie Księdza Kotlarza?"

Dyrektor LO im. Jana Kochanowskiego powiedział na prezentacji książki „Wielkość Rzeczypospolitej kształtują niepospolici”...

Radomianie, zwłaszcza Młodzi (Starsi też!) mogą być dumni z tych dwóch Niepospolitych Radomian: Szczepana Kowalika i Jarosław Sakowicza. BOGU dzięki, że są!

Więcej takich !

KOMUNIKATY/OGŁOSZENIA

SZKOLENIA

Dział Szkoleń ZR organizuje następujące szkolenia:

1. Szkolenie ogólnozwiązkowe dla działaczy KZ – 3 dniowe. Koszt 40 zł. szkolenie odbędzie się w siedzibie ZR przy ul. Traugutta 52 w dn. 13-16.06.2000 r. Jest to podstawowe szkolenie związkowe wskazane dla każdego działacza.
2. Szkolenie ekonomiczne („Gra w przedsiębiorstwo”) – 5-dniowe. Koszt 250 zł. Szkolenie odbędzie się w Zakopanem w dn. 13-17.06. 2000 r.

Zapisy i wpłaty przyjmowane są w siedzibie ZR przy ul. Traugutta 52, tel. 362-51-61.

Przewodniczący Sekcji Szkoleń
Andrzej Gut

O Ubóstwie i Eucharystii (cz.III)

LIST PASTERSKI BISKUPA RADOMSKIEGO
NA TEMAT BIEDY I UBÓSTWA
Wielki Post 2000

+ Jan Chrapek Biskup Radomski

10. Ubogimi są również **ludzie dotknięci cierpieniem fizycznym i psychicznym**, czyli osoby niepełnosprawne, stare i chore, w tym również chorzy psychicznie. Wzrost liczby tych ostatnich schorzeń to nie tylko jakaś forma ubóstwa, ale także jego skutek. Bieda, lęk o miejsce pracy i źródło utrzymania są także czynnikami chorobotwórczymi, które zwłaszcza u ludzi o słabszej strukturze psychicznej mogą prowadzić do nerwowych załamań, depresji a nawet tendencji samobójczych. Stosunek do ludzi niepełnosprawnych, chorych i starych jest swoistym probierzem poziomu etycznego społeczeństwa. Można tu sobie zadać pytanie, czy budowany porządek społeczno-ekonomiczny uwzględnia osoby niepełnosprawne w stopniu, który pozwala im czuć się chcianymi i pełnoprawnymi członkami wspólnoty ludzkiej. Niejednokrotnie dzieje się tak, że nasze własne lęki projektujemy na ludzi chorych, starych i niepełnosprawnych, co owocuje m.in. mentalnością aborcyjną oraz przyzwalaniem na eutanazję. Dzieje się tak zwłaszcza wtedy, gdy ludzie ci, wymagając większej opieki, życzliwości i miłości, są uznawani za bezużytecznych, lub traktowani jako nieznośny ciężar, w konsekwencji są odrzucani na różny sposób, a nawet, ponieważ przez swoją chorobę, niepełnosprawność zdają się zagrażać dobrobytowi lub życiowym przyzwyczajeniom osobom bardziej uprzywilejowanym, bywają postrzegani jako wróg, przed którym należy się bronić albo którego należy wyeliminować ("Evangelium vitae" 12). W ten sposób, zamiast należnej pomocy tym najbardziej ubogim i słabym, w społeczeństwie dotkniętym konsumpcjonizmem i utylitaryzmem pojawia się swoista wojna silnych przeciw bezsilnym ("Evangelium vitae" 12).

11. Refleksja na temat różnych rodzajów ubóstwa nasuwa również pytanie o naszą ocenę bogactwa i

ludzi bogatych. W świetle Pisma św. trzeba powiedzieć, że **bogactwo samo w sobie nie jest ani dobre, ani złe**. Z jednej strony może być ono rzeczywiście znakiem Bożego błogosławieństwa: *Pan zna dni nienagannych, a ich dziedzictwo trwać będzie na wieki, w czasie klęski nie zaznają wstydu, a we dni głodu będą syci* (Ps 37,18-19). Z drugiej zaś strony bogactwo może być owocem i zarazem przyczyną ludzkiej krzywdy. Wszystko zależy od tego, w jaki sposób człowiek się bogaci i jak dysponuje swoimi dobrami. Niewątpliwie bogaty narażony jest na pokusę pokładania ufności w swoim bogactwie: *Kiedy ich pastem, byli nasyceni, lecz w tej sytości unieśli się pychą i o Mnie zapomnieli* (Oz 13,6). Stąd mocne niejednokrotnie słowa, wypowiedziane przeciwko bogaczom jakie znajdujemy na kartach Ewangelii: *Biada wam, bogaczom, bo odebraliście już pociechę waszą* (Łk 6,24). Również Ojcowie Kościoła w bardzo surowych słowach odnosili się do tych, którzy źle korzystali z bogactwa, św. Hieronim np. stwierdza, że *bogaty, który nic daje, dopuszcza się kradzieży; jest pewnego rodzaju świętokradztwem nie dać biednemu tego, co jest jego własnością*, to jest jałmużny pochodzącej z tego, co zostaje po zaspokojeniu własnych potrzeb, św. Bazyli natomiast podkreśla, że troska o bliźnich jest moralnym obowiązkiem posiadacza dóbr materialnych, który popełnia grzech jeśli nie wesprze potrzebującego i cierpiącego bliźniego. Potępia on chciwość, porównując człowieka chciwego do ognia, który wszystko chwyta i pochłania.

12. A zatem, **aby bogactwo było znakiem Bożego błogosławieństwa** nie wystarczy, że jest ono zdobywane z poszanowaniem sprawiedliwości, ale **winno być jeszcze wykorzystywane dla czynienia dobra**. Kościół w tym względzie podtrzymuje tradycję

cyjną naukę sformułowaną m.in. przez św. Tomasza z Akwinu, wedle której posiadanie własności pociąga za sobą zobowiązania społeczne; musi ona służyć także dobru publicznemu. Nadmiar posiadanych dóbr (*bona super/ina*) człowiek powinien oddać na potrzeby społeczne, zaś jeśli ktoś jest w koniecznej potrzebie, powinien otrzymać jałmużnę, niezależnie od tego czy dawca posiada nadmiar dóbr, czy też nie. Są to obowiązki wynikające ze sprawiedliwości, która winna wiązać się z roztropnością. We wszystkich innych wypadkach jałmużna jest, zdaniem św. Tomasza, aktem miłości.

Kościół może i powinien pomagać bogatym w zrozumieniu ich powołania do świadczenia miłosierdzia i dobroczynności. Potrzeba ludzi, którzy ożywieni duchem Ewangelii - w sposób bezinteresowny i fachowy, z jednej strony, pomogą zabiegającym ludziom biznesu w odkryciu ich powinności względem biednych, a z drugiej - będą umieli dotrzeć do naprawę potrzebujących w sposób zorganizowany, a jednocześnie pełen współczucia i miłości. W Kościele zawsze będą biedni i bogaci (por. J 12,8). Chodzi o to, aby ludzie ci umieli się spotkać i obdarowywać tym, co posiadają.

EUCHARYSTIA, POST, JAŁMUŻNA I MODLITWA

13. Chrześcijanie celebrujący Eucharystię winni uświadamiać sobie płynące z niej wezwanie do miłości w wymiarze społecznym. W *Pierwszym Liście do Koryntian* św. Paweł wskazuje na sprzeczność jaka istnieje pomiędzy przystępowaniem do Stołu Pańskiego a podziałami we wspólnotcie wiernych: *Przed wszystkim słyszę - i po części wierzę - że, zdarzają się między wami spory, gdy schodzicie się razem jako Kościół* (11,18). Dlatego też dalsze słowa Apostoła: *Kto spożywa i pije, nie zważając na Ciało Pańskie, wyrok sobie spożywa i pije* (por. 11,29), należy odnosić nie tylko do eucharystycznych postaci chleba i wina, ale również do eklezjalno-społecznego ciała Chrystusa, jakim jest wspólnota wierzących. Innymi słowy, jeśli liturgia Mszy świętej nie prowadzi do przełamywania podziałów, których tak wiele jest w Polsce i w naszym regionie, jeśli nie kieruje do solidarności z ubogimi, to nie jest autentyczną kontynuacją Ostatniej Wieczerzy Jezusa Chrystusa. Wiara w Ciało Pańskie oznacza wiarę w obecność Chrystusa w sakramentalnych znakach

chleba i wina, a także uznanie jedności pomiędzy Głową a każdym członkiem Mistycznego Ciała. Czytelnym znakiem takiej wiary jest troska o ubogich.

W pierwszej Apologii św. Justyna (II w.) znajdujemy opis sprawowania Eucharystii. Czytamy tam m.in.: *Wszystkim obecnym rozdaje się i rozdziela to, co się stało Eucharystia nieobecnym zaś rozsyła się ją przez diakonów. Ci, którym się dobrze powodzi, dają dobrowolnie ze swego, co tylko chcą, a wszystko, co się zbierze, składa się na ręce przewodniczącego.*

+ Jan Chryzostom

Z PRAC RZĄDU

Stan realizacji programu polityki prorodzinnej państwa

Realizacja programu polityki prorodzinnej państwa na dzień 9 marca 2000 r.

Program Polityki Prorodzinnej Państwa przyjęty przez Radę Ministrów 3.11.1999 r. został przygotowany pod patronatem Pełnomocnika Rządu ds. Rodziny. Dokument ten został opracowany przez Międzyresortowy Zespół ds. Opracowania Polityki Prorodzinnej Państwa powołany przez Prezesa Rady Ministrów. Treść programu jest między innymi odpowiedzią na wnioski wynikające z "Raportu o sytuacji polskich rodzin" przyjętego przez Radę Ministrów dnia 12 lipca 1998 r.

Rząd przesłał dokument do Sejmu w dn. 16.11.1999 r., a w dn. 28.12.1999 r. wystosował kolejne pismo do Marszałka Sejmu z prośbą o umieszczenie debaty nt. Polityki Prorodzinnej Państwa w czasie jednego z najbliższych posiedzeń.

Dokument został skierowany przez Marszałka Sejmu do Sejmowej Komisji Rodziny. W dn. 5.01.2000 r. po wyczerpującej debacie dokument został jednogłośnie przyjęty przez Komisję, której ustalenia czekają na przedstawienie na plenarnym posiedzeniu Sejmu.

Pośród zadań jakie zapisano w Programie osiągnięto do tej pory m.in.

1. Wydłużenie od 1.01.2000 r. urlopów macie-

- rzyńskich z 16 do 20 tygodni przy urodzeniu jednego dziecka i z 20 do 30 tygodni w przypadku urodzenia więcej niż jednego dziecka, od 1.01.2001 r. nastąpi wydłużenie urlopu macierzyńskiego odpowiednio do 26 i 36 tygodni.
2. Podwyższenie od 1.01.2000 r. kwoty na urlop wychowawczy dla matek wychowujących trzecie i każde następne dziecko - nastąpiło tu zrównanie z kwotą dla matek samotnie wychowujących dziecko (z 264,90 zł do 421,30 zł).
 3. Od 1.06.1998 r. przysługuje prawo do zasiłku rodzinnego, jeśli próg dochodowy na rodzinę nie przekracza 50% przeciętnego wynagrodzenia za ubiegły rok kalendarzowy.
 4. Wprowadzenie od 1.01.1998 r. zasiłku rodzinnego na dziecko, na które przysługuje zasiłek pielęgnacyjny (pod warunkiem, że dziecko jest wychowywane przez osobę samotną).
 5. Podwyższenie zasiłku porodowego (z 15% do 20% podstawy wymiaru).
 6. Opłacanie przez budżet państwa składek na ubezpieczenia za kobiety przybywające na urlopiach macierzyńskich i wychowawczych.
 7. Wprowadzenie dodatku prorodzinnego (jednorazowo wypłacanego świadczenia) we wrześniu 1999 r. na trzecie i każde następne dziecko uprawnione do zasiłku rodzinnego w kwocie 137 zł na każde dziecko.
 8. Wprowadzenie instytucji "zawieszenia" gwarantowanego zasiłku okresowego (przez co uprawniona osoba nie traci swojego statusu, a świadczenie wstrzymywane jest jedynie na czas trwania przeszko- dy).
 9. Wprowadzenie od 16.12.1999 r. instytucji separacji małżeńskiej.
 10. Podjęcie prac nad przyspieszeniem procesu adopcyjnego oraz ustalania sytuacji prawnej dziecka pozbawionego opieki rodziców naturalnych.
 11. Nowelizacja ustawy o postępowaniu wobec nieletnich w kierunku wprowadzenia instytucji mediacji, zagwarantowania praw pokrzywdzonych oraz ostrzeżenia prawa wobec nieletnich sprawców (ustawa jest przedmiotem prac Sejmu).
 12. Wprowadzenie zasady ochrony prawnej zdrowia dziecka poczętego z zapisem czytelnego określenia "dziecko poczęte" a także wprowadzenie zakazu wykonywania eksperymentów badawczych na dziecku poczętym, oraz wzmocnienie ochrony prawnej życia noworodka (Kodeks Karny art. 149 i art. 157,

oraz zmiana w Ustawie o zawodzie lekarza z dn. 5.12.1996 r. w art. 26).

13. Rozpoczęcie rozbudowy systemu sieci rodzin zastępczych jako alternatywy dla umieszczania dzieci w placówkach opiekuńczo-wychowawczych.
14. Utworzenie w ramach reformy administracji państwa Powiatowych Centrów Pomocy Rodzinie, których celem oprócz pomocy socjalnej jest m.in. wspieranie i promocja rodzin, organizowanie poradnictwa oraz zastępczych środowisk rodzinnych dla osieroconych dzieci.
15. Kontynuacja prac nad ograniczeniem działalności destrukcyjnych grup psycho-manipulacyjnych.
16. Utrzymanie zakazu reklamy alkoholu.
17. Podjęcie w dniu 18.02.2000 r. przez Sejm uchwały pt. "Polska Deklaracja w sprawie Młodzieży i Alkoholu".
18. Wprowadzenie po raz pierwszy w 1998 r. kredytów dla studentów w celu ułatwienia podejmowania studiów przez młodzież z ubogich rodzin, w 1999 r. zwiększenie kwoty na kredyty i wprowadzenie ułatwienia w ich uzyskaniu (dotacje: 1998 r. -31,5 min zł; 1999 r. - 139.4 min zł; 2000 r. (plan)- 148,7 min zł).
19. Zapoczątkowanie z dniem 1.09.1999 r. reformy edukacji, której celem jest m.in. zwiększenie ilości osób uzyskujących średnie wykształcenie. Wprowadzono stypendia dla uczniów szkół podstawowych i średnich.
20. Wprowadzenie reformy służby zdrowia i ubezpieczeń społecznych.

Z powodu weta Prezydenta nie mogły wejść w życie prorodzinne odpisy podatkowe - tzw. ulga prorodzinna, która objąć miała ponad 3 miliony dzieci. Przysługiwała by ona od 1 stycznia 2000 r. rodzinom, których dochody nie przekraczają kwot określonych w 1-szej skali podatkowej, na drugie i każde następne dziecko w rodzinie, do ukończenia przez nie 25 r. ż., jeżeli pozostawałoby ono na utrzymaniu rodziców. Ulgami tymi objętych byłoby 3,191 mln dzieci. Odpisy z tego tytułu dla rodziców posiadających dwójkę dzieci wynosiłyby +1/3 kwoty odpisu, dla tych z trójką dzieci +1/3+1/2, a liczniejsze rodziny odpisywałyby na każde następne dziecko ~ kwoty wolnej (czyli 435 zł w 2000 r.).

Ważną rolę w ww. poczynaniach rządu i parlamentu odgrywa senacka Komisja Rodziny i Polityki Społecznej, w której pracach bierze udział senator Ziemi Radomskiej Zdzisław Maszkiewicz.

Z PRAC KK

KOMUNIKAT

15 maja 2000 r. w Gdańsku odbyło się posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność".

Opiniując projekt Narodowego Planu Działań na Rzecz Zatrudnienia na lata 2000-2001 prezydium KK stwierdziło między innymi, że nie odpowiada on na zasadnicze pytanie, gdzie, jak i za co pracodawcy, samorządy terytorialne i państwo mogą tworzyć nowe miejsca pracy. Podkreślono również, iż NSZZ "Solidarność" nie wyrazi zgody na uszczuplenie praw pracowników, co zakłada Plan. uznając, że jest to sprzeczne z ideą Narodowej Strategii Wzrostu Zatrudnienia i Rozwoju Zasobów Ludzkich 2000-2006. która miała przysporzyć nowych miejsc pracy.

W związku ze zbliżającą się Sesją Specjalną ONZ "Genewa 200" na temat Światowego Szczytu Rozwoju Społecznego, wystosowano list do wicepremiera Longina Komołowskiego z apelem o poparcie Zobowiązań Kopenhaskich oraz Deklaracji Podstawowych Praw i Zasad w Pracy MOP i jej Uzupelnienia.

Prezydium omówiło projekt porządku obrad Komisji Krajowej [...] dotyczących między innymi: przygotowań do Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ "Solidarność", udziału związku w kampanii Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych na rzecz podstawowych praw pracowniczych, zmian zasięgu działania regionów: Gdańskiego i Słupskiego, prac nad porozumieniem na rzecz tworzenia nowych miejsc pracy i ograniczenia bezrobocia.

Postanowiono delegować Jadwigę Wcisło jako przedstawiciela NSZZ "Solidarność" do Rady Nadzorczej Państwowego Funduszu Rehabilitacji Usób Niepełnosprawnych. Omówiono również sprawy finansowe Komisji Krajowej

16 maja 2000 roku w Gdańsku odbyło się posiedzenie Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. KK postanowiła, iż 30.08.2000 r. odbędzie się Uroczysty Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność". W czerwcu zostanie ustalony termin roboczej sesji zjazdu.

KK stwierdziła, że przystąpiła do rozmów z partnerami społecznymi i rządem na temat tworzenia nowych miejsc pracy i ograniczenia bezrobocia w nadziei, iż skoncentrują się one na sprawach polityki gospo-

darczej, finansowej i podatkowej, co sprzyjałoby rozwijaniu przedsiębiorczości i tworzeniu nowych miejsc pracy. Przebieg rozmów wskazuje na to, iż oczekiwania te nie zostaną zrealizować. Niemniej KK podtrzymuje deklarację prowadzenia rozmów licząc, że rząd przedstawi konkretne propozycje gospodarczej finansowej i prawnej.

KK z niepokojem przyjęła informacje o wypowiedzeniu Ponadzakładowego Układu Zbiorowego dla Pracowników Zakładów Górniczych. Takie działanie pracodawców może spowodować bardzo poważne konsekwencje, także w wielu innych branżach. KK będzie popierać działania Sekcji Krajowej Górnictwa Węgla Kamiennego NSZZ "Solidarność" w celu niedopuszczenia do dramatu, jakim byłoby pozbawienie ciężko pracujących ludzi szans na godziwą płacę i stanowczo sprzeciwia się dalszemu pogorszeniu warunków ich pracy.

Zapelowano do posłów AWS o uznanie projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, przygotowanego przez Krajową Sekcję Nauki NSZZ "Solidarność" za projekt poselski i wprowadzenie go pod obrady Sejmu. Omawiano też sytuację w takich branżach jak transport i służba zdrowia oraz udział NSZZ "Solidarność" w kampanii Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych na rzecz podstawowych praw pracowniczych.

KK podjęła decyzję o wpisaniu organizacji zakładowych z powiatu lęborskiego do rejestru organizacji w Regionie Gdańskim i wyrejestrowaniu ich z Regionu Słupskiego. Uznano, że osoby używające bezprawnie pieczętek i druków nie istniejącej formalnie MKK NSZZ "Solidarność" Pracowników Telekomunikacji Polskiej S.A.. prowadzą działalność godzącą w jedność związku. Zobowiązano właściwe zarządy regionów do poinformowania członków organizacji działających w TPISA o działaniach i nadużyciach ich przedstawicieli.

*Kajus Augustyniak
rzecznik prasowy KK*

Stanowisko Prezydium KK nr 54/2000

ws. wzmocnienia instytucji rynku pracy

Od 1998 roku notuje się w Polsce słabszy wzrost gospodarczy oraz związany z tym spadek zatrudnienia i wzrost bezrobocia rejestrowanego. W rezultacie bez pracy znajduje się około 730 tys. bezrobotnej młodzieży w wieku 18 - 24 lat (31% ogółu zarejestrowanych bezrobotnych), około 908 tys. bezrobotnych długotrwających (około 40% ogółu), ponad 1 milion bezrobotnych mieszkańców wsi (około 46%), ponad 1.300 tys. bezrobotnych kobiet (około 56,6%) oraz ponad

1.795 tys. bezrobotnych bez prawa do zasiłku (około 76,4%). Stopa bezrobocia w końcu 1999 roku osiągnęła 13% przy ogólnej liczbie 2.528 tys. zarejestrowanych bezrobotnych. W tej liczbie około 70% bezrobotnych nie posiada kwalifikacji zawodowych. Od 1997 roku do chwili obecnej notuje się znaczący spadek liczby ofert pracy zgłaszanych przez pracodawców do powiatowych urzędów pracy: z 915,8 tys. w 1997 roku do 680,7 tys. w 1999.

Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" ciągle zwracała uwagę na zagrożenia na polskim rynku pracy uważając, że rozwiązaniem rokującym szansę na poprawę tej sytuacji musi stać się interwencjonizm państwowy: poprzez rządowe i samorządowe programy ożywienia gospodarczego (m.in. politykę przemysłową i regionalną), ochronę polskiej przedsiębiorczości, rolnictwa i nauki, promocję eksportu, wsparcie finansowe małych i średnich przedsiębiorstw oraz wzmocnienie instytucji działających na rynku pracy (takich jak rządowa administracja pracy, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Agencja Rozwoju Przemysłu S.A., lokalne agencje rozwoju, fundusze poradczeniowe itp.).

Niestety, rządową administrację pracy zlikwidowano, zadania państwa przekazano samorządom, nie zapewniając jednocześnie środków na zagwarantowanie podstawowych usług na rynku pracy. Fundusz Pracy - podstawowy instrument ekonomiczny łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji osób pozostających bez

pracy - jest z każdym rokiem mniejszy i słabszy: dotacja budżetowa do niego za lata 1997-99 zmniejszyła się z 682,32 zł na bezrobotnego do 467,04 zł, a deficyt środków w Funduszu Pracy sięga aktualnie kwoty 600 mln zł. Wydatki Funduszu na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu spadły z poziomu 25,5% (1997 r.) do poziomu 22,9% (1999 r.). Ponadto jest już oczywiste, że wprowadzony w roku 2000 system algorytmicznego zasilania powiatów pogorszy znacząco wszystkie wyżej wskazane relacje.

Komisja Krajowa w swoich opiniach ostrzegała, że może zabraknąć środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2000 z powodu niedoszacowania liczby bezrobotnych. Okazuje się, że w tym roku może zabraknąć środków Funduszu Pracy na wypłatę zasiłków dla bezrobotnych oraz zasiłków i świadczeń przedemerytalnych, a już dziś w powiatach nie ma środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu.

Zdaniem Prezydium Komisji Krajowej w tej sytuacji Minister właściwy ds. pracy winien uzyskać brakujące środki dla Funduszu Pracy z rezerwy rządowej, z oszczędności z tytułu obsługi zadłużenia zagranicznego i krajowego lub z podniesionej składki pracodawców (z 2,45 do 2,60% podstawy wymiaru składki) albo z rezerwy budżetowej Ministerstwa Finansów. Należy też lepiej wykorzystywać Urzędy Skarbowe do kontroli prawidłowości egzekwowania należnych podatków. Prezydium KK proponuje również następujące działania:

- zmianę w trybie pilnym przepisów prawnych tak, aby zwolnić

urzędy pracy z opłacania składki na ubezpieczenie zdrowotne za osoby zarejestrowane jako bezrobotne,

- ograniczenie robót publicznych, gdyż środki na nie przeznaczone okazują się najmniej efektywne wykorzystane wśród aktywnych form pomocy,
- przekazanie wojewodom wydziałów kontroli pracy nielegalnej,
- pilne dekapitalizowanie Agencji Rozwoju Przemysłu S. A. w celu restrukturyzacji branż przemysłu obronnego, hutniczego i górniczego połączonej z wypłacaniem odpraw pracowniczych,
- zastąpienie w bieżącym roku algorytmicznego zasilania powiatów z Funduszu Pracy przez kontraktowanie zadań.

Prezydium KK uznaje natomiast za szkodliwe dla pracowników i osób bezrobotnych wszelkie propozycje Ministra Finansów za ostrzeżenia przepisów w zakresie uzyskiwania zasiłków dla bezrobotnych, zasiłków i świadczeń przedemerytalnych oraz ograniczenia ich wysokości. Równie szkodliwy jest powrót do propozycji połączenia Funduszu Pracy z Funduszem Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. W sytuacji tak dużego bezrobocia rejestrowanego i równie wielkiego nierejestrowanego należy wzmocniać instytucje rynku pracy, a nie je osłabiać.

**BIULETYN INFORMACYJNY
NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"
ZIEMIA RADOMSKA**

**26 - 600 Radom
ul. Traugutta 52
tel. 36 25161, fax 36 238 04
Redakcja: Paweł PODLIPNIAK
tel. 360 - 03 - 38
Skład: M.W.**

Wykonano przy użyciu sprzętu z dotacji
Instytutu Wolnych Związków Zawodowych AFL-CIO

.....
egzemplarz bezpłatny